

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

Свен Нордквіст

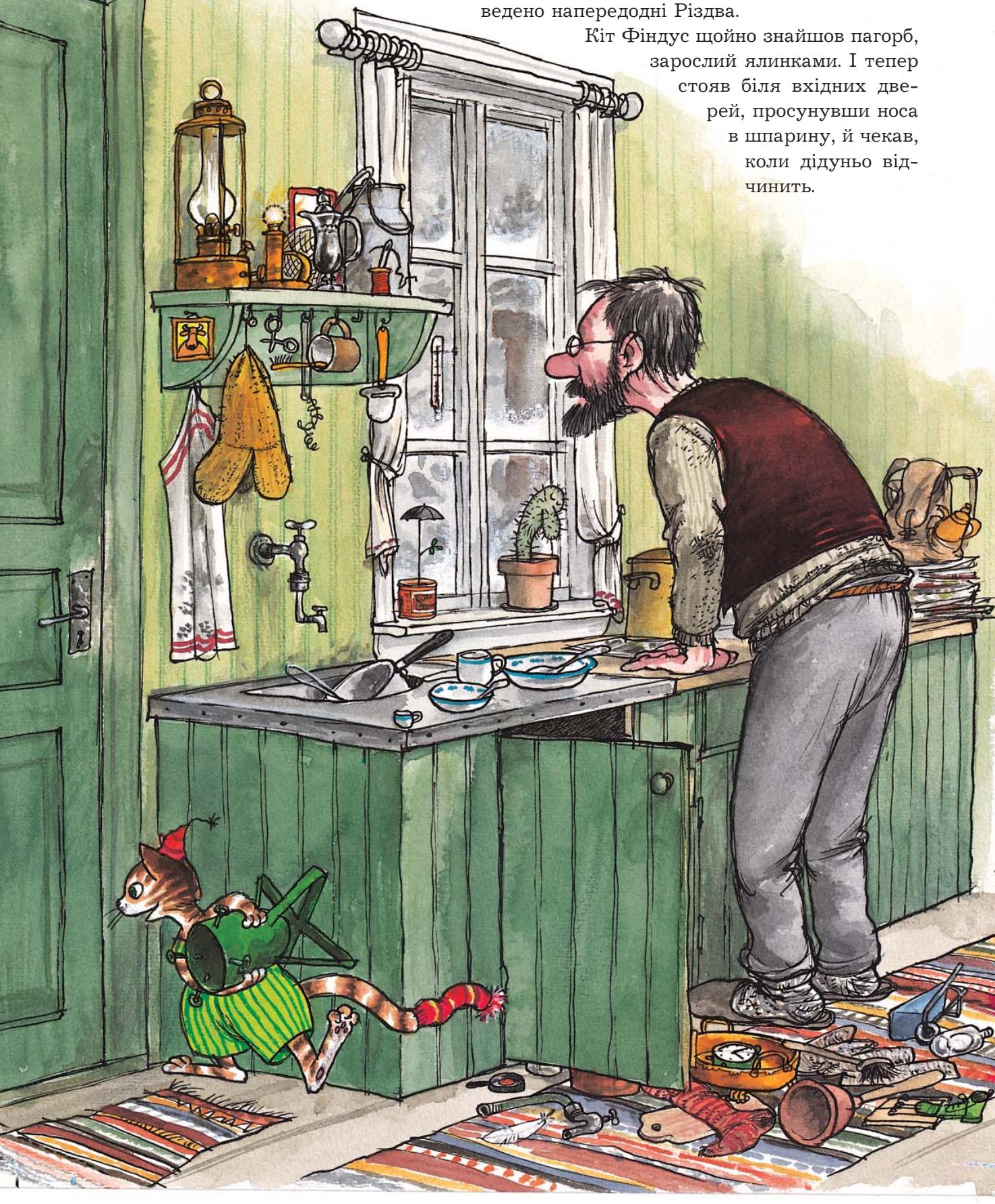
РІЗДВО У ПЕТСОНА

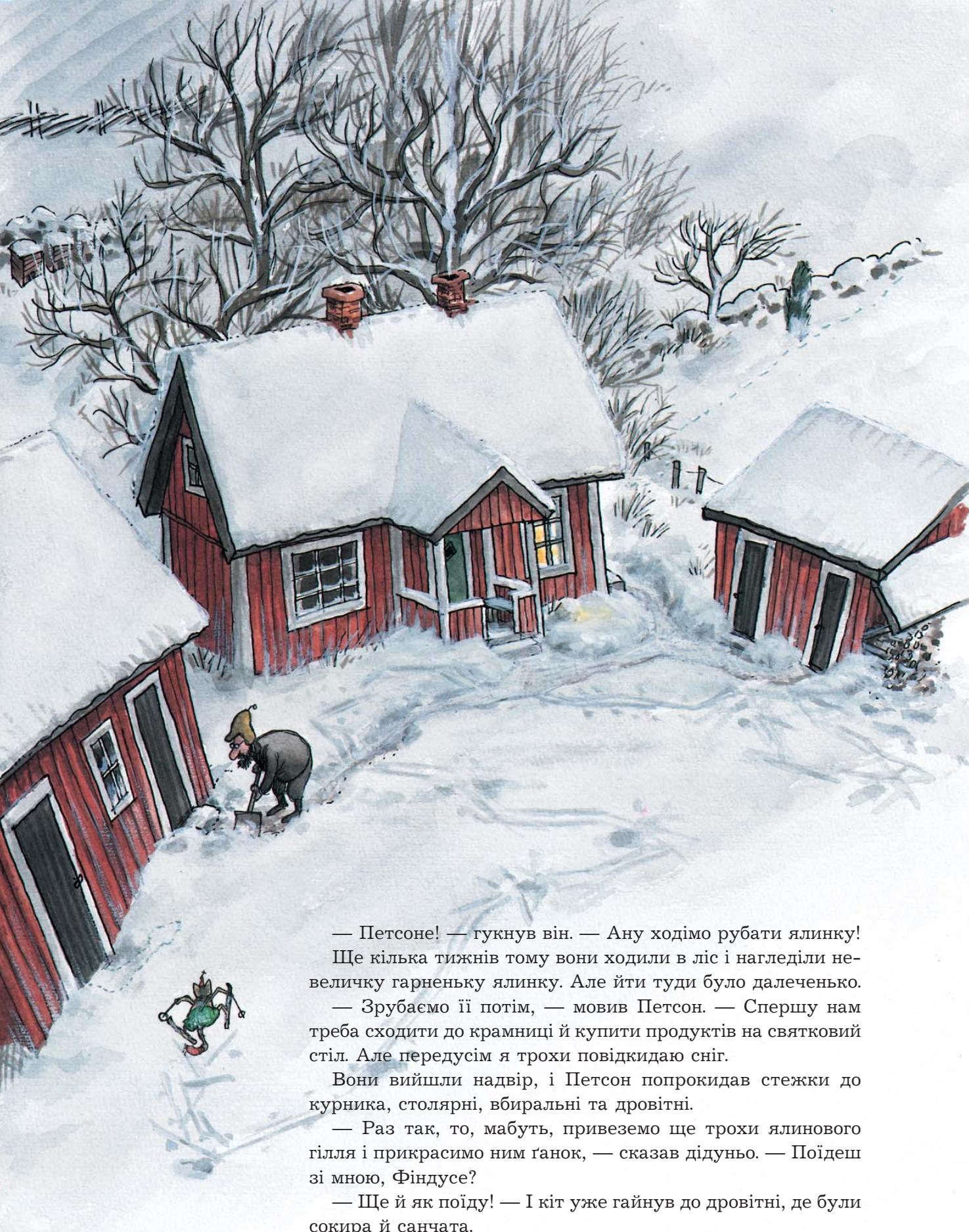
Зі шведської переклала Галина Кирпа

Нарешті мороз трохи попустив! Кілька днів дідунько Петсон збирався сходити до крамниці по продукти, але було так холодно, що він навіть носа не потикав надвір. Наближається Святочір, а в них у дома майже немає ніякої їжі. Сьогодні ще таки можна було прикупити продуктів на святочний стіл, зрубати ялинку, спекти перцевого печива і всюди поприбирати — як і заведено напередодні Різдва.

Кіт Фіндус щойно знайшов пагорб, зарослий ялинками. І тепер стояв біля вхідних дверей, просунувши носа в шпарину, ю чекав, коли дідунько відчинить.

— Петсоне! — гукнув він. — Ану ходімо рубати ялинку!
Ще кілька тижнів тому вони ходили в ліс і нагледіли невеличку гарненьку ялинку. Але йти туди було далеченько.

— Зрубаємо її потім, — мовив Петсон. — Спершу нам треба сходити до крамниці й купити продуктів на святковий стіл. Але передусім я трохи повідкидаю сніг.

Вони вийшли надвір, і Петсон попрокидав стежки до курника, столлярні, вбиральні та дровітні.

— Раз так, то, мабуть, привеземо ще трохи ялинового гілля і прикрасимо ним ґанок, — сказав дідуньо. — Поїдеш зі мною, Фіндусе?

— Ще й як поїду! — І кіт уже гайнув до дровітні, де були сокира й санчата.

Коли надворі споночіло, вони запалили стеаринові свічі, які зробили діти, а потім виставили на стіл усі різдвяні страви, що їм принесли. У них, либо нь, ніколи ще не було такого щедрого столу на Святвечір.

Потім вони пішли до світлиці, запалили вогні на ялинці і вручили одне одному різдвяні подарунки. Фіндус отримав м'ячика-скачаика на гумовій нитці, а Петсон картоплечистку в рушниковому пакунку. Вони слухали по радіо колядки і дивилися на вагонь у кахляній грубі, поки доторгіли свічки. Петсон був задоволений..

— От тобі й Святвечір, Фіндусе! Спершу ми зробили різдвяну ялинку і почепили на неї чайні ложки, а тоді до нас прийшли гості й нанесли багато смачної їжі. Це ж треба — мати таких добрих сусідів!

Фіндус нічого не відповів. Бо спав. Та, напевно, він також був задоволений.

Принаймні увісні кіт усміхався.

